

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CLIVE CUSSLER

ȘI DIRK CUSSLER

**IMPERIUL
CELTIC**

PERSONAJE

1334 î.e.n.

Meritaten Prințesă egipteană, fiica faraonului Akhenaton

Gaythelos Soțul lui Meritaten

Osarseph Profet ajutat de Meritaten

Ahrwn Fratele lui Osarseph

2020

ECHIPA NUMA

Dirk Pitt Director al Agenției Naționale de Activități
Subacvatice și Marine (NUMA)

Al Giordino Director de Tehnologie Subacvatică, NUMA

Rudi Gunn Director adjunct, NUMA

Zerri Pochinski Secretara lui Dirk Pitt

Michael Cruz Inginer marin și expert în operațiuni de salvare,
NUMA

Dr. Rodney Zeibig Arheolog marin, NUMA

Respect pentru oameni și cărți

- Summer Pitt** Director de proiecte speciale la NUMA și fiica lui Dirk Pitt
Dirk Pitt, Jr. Director de proiecte speciale la NUMA și fiul lui Dirk Pitt
Hiram Yaeger Director al Centrului de Resurse Informatice, NUMA
James Sandecker Vicepreședinte al SUA și fost director al NUMA

OFICIALI, POLITICIENI ȘI OAMENI DE AFACERI

- Loren Smith-Pitt** Soția lui Dirk Pitt și membră a Congresului din statul Colorado
Senatorul Stanton Bradshaw Președinte al Comisiei pentru mediu și lucrări publice din Senat
Evanna McKee CEO al BioRem Global Limited
Audrey McKee Manager de teren la BioRem Global Limited și fiica Evannei McKee
Rachel Asociata Evannei McKee
Ross Agent FBI care o protejează pe Elise Aguilar
Abigail Brown Fost prim-ministru al Australiei
Gavin Agent care lucrează pentru Evanna McKee
Ainsley Agent care lucrează pentru Evanna McKee
Irene Agent care lucrează pentru Evanna McKee
Richard Agent care lucrează pentru Evanna McKee

ISTORICI, EXPERTI ȘI PROFESIONIȘTI DIN DOMENIUL MEDICAL

- Elise Aguilar** Om de știință din cadrul Agenției pentru Dezvoltare Internațională a Statelor Unite, filiala El Salvador
Phil Om de știință în cadrul Agenției pentru Dezvoltare Internațională a Statelor Unite, filiala El Salvador

- Rondi** Un sătean salvadorian care îi ajută pe oamenii de știință din SUA
Dr. Stephen Nakamura Epidemiolog, Universitatea din Maryland
Dr. Susan Montgomery Șef al Laboratorului pentru sănătatea mediului, Centrul pentru Controlul Bolilor
Dr. Miles Perkins Om de știință, Laboratorul de cercetare din Inverness
Dr. Harrison Stanley Profesor emerit de egiptologie la Universitatea Cambridge
Riki Sadler Biochimist și arheolog, fiica Evannei McKee
Dr. Frasier McKee Biochimist, soțul decedat al Evannei McKee
Aziz Agent al Ministerului egiptean pentru antichități
St. Julian Perlmutter Istoric naval și prieten vechi al lui Pitt
Byron Directorul Laboratorului de cercetare din cadrul Centrului pentru controlul bolilor
Dr. Eamon Brophy Fost șef al Departamentului de Arheologie din cadrul Universității din Dublin

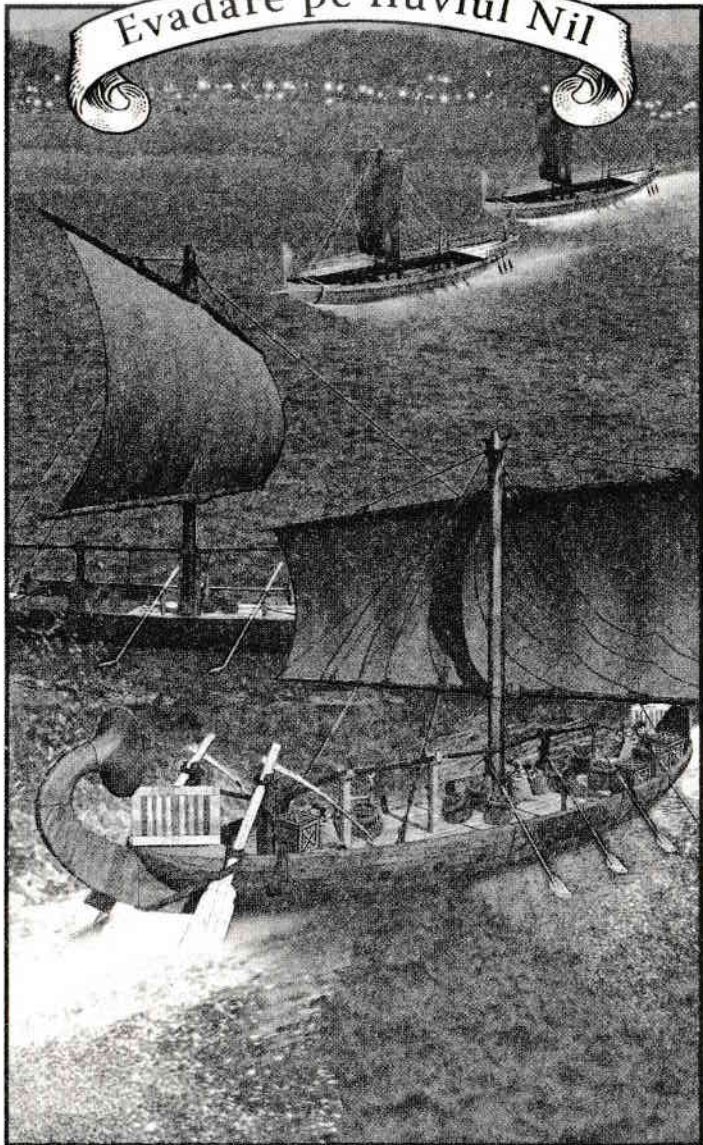
ALȚII

- Manjeet Dhatt** Tatăl băiatului bolnav din Mumbai
Pratima Dhatt Mama băiatului bolnav din Mumbai
Ozzie Ackmadan Proprietar al Hanului Abu Simbel
Fratele Thomas Călugăr, mănăstirea franciscană din Killarney
Căpitanul Ron Posey Căpitan al *Mayweather*
Gauge Ofițer secund al *Mayweather*

**PROLOG
ZBOR
PESTE NIL**

Evadare pe fluviul Nil

MEMPHIS, EGIPT

1334 Î.E.N.

Vaiete de durere pluteau peste oraș ca o arie sumbră. Locuințele din chirpici dădeau pe dinafară de neliniște, în timp ce suferința se învolbura în deșertul nopții. Dar vânturile purtau cu ele mai mult decât strigătele îndoliate. Purtau cu ele mirosul morții.

Un flagel misterios se pogorâse peste ținut, lovind aproape fiecare cămin. Tinerii erau cei mai afectați, dar nu erau singurii. Ghearele morții ajunseseră până la familia regală, prinzându-l pe Faraonul însuși în strânsoarea lor rece.

Ghemuită în umbrele Templului Atenei, o tânără încerca să blocheze larma și mirosul. Când luna se ivi din spatele unui nor, proiectându-și strălucirea peste întregul peisaj, ea frecă amuleta grea de aur de la piept și ascultă atent orice sunete de mișcare. Îi atrase atenția foșnetul unor tălpi de piele pe piatră și se întoarse către o siluetă care alerga în direcția ei dinspre porticul din fața templului.

Resp. Soțul ei, Gaythelos, era înalt, cu părul negru și creț și umerii lați. Pielea ei era umedă în aerul fierbinte al nopții, în timp ce el o apucă de mână și o ridică în picioare.

– Drumul spre râu este liber, spuse el cu voce joasă.

Ea privi dincolo de el.

– Unde sunt ceilalți?

– Leagă bărcile. Haide, Meritaten, să nu mai zăbovim.

Ea se întoarse spre umbrele din spatele ei și încuviință din cap. Trei bărbați apărură din spatele zidului templului, înarmați cu sulite și săbii grele *khopesh*. În timp ce Meritaten își urmă soțul, ei ocupară o poziție defensivă în triunghi în jurul ei.

Gaythelos se îndepărtă de intrarea templului și o luă de-a lungul unei străzi laterale, iar ceilalți îl urmară, sandalele lor ridicând praful. În ciuda orei târzii, în cele mai multe case se vedea prin crăpăturile obloanelor licărirea lămpilor cu ulei aprinse. Se mișcau în ritm rapid, păstrând toți tăcerea în timp ce traversau fosta capitală.

Drumul cobora ușor spre malul fluviului, unde rânduri de bărcuțe negustorești erau legate de un doc. Când înaintară de-a lungul țărmului, doi bărbați se iviră din stufăriș. Aveau bărbi lungi și cenușii și erau îmbrăcați în haine ponosite.

Escortele ridicară sulitele și se avântară înainte.

– Gărzi! Opriti-vă! strigă Meritaten.

Oamenii înarmați încremeniră. Ea trecu pe lângă ei și îi întâmpină pe cei doi bărbați.

– Osarseph, Ahrwn, ce căutați aici? De ce nu ați plecat?

Cel mai tânăr dintre cei doi făcu un pas în față. Avea o privire hotărâtă și un chip marcat de intemperii.

– Meritaten, spuse el, nu ne-am putut bucura de libertate fără să-ți mulțumim. Influența ta pe lângă Faraon a fost esențială pentru edict. Sunt trist că ai aflat de moartea lui la Amarna.

– Influența mea e discutabilă, spuse ea. Indiscutabil este că mării preoți ai Faraonului dețin acum controlul asupra țărilor noastre... și au dat vina pe familia regală pentru nenorocirile care au lovit Egiptul.

– Te faci vinovată doar de a avea o inimă deschisă pentru cei asupra priți.

Bărbatul scoase o gentuță din piele de capră de la gât și i-o întinse lui Meritaten.

– Tu ne-ai salvat din apele întinate ale Nilului. Cred că a venit momentul să te salvezi și pe tine.

– Spre deosebire de Faraon, voi ați luat aminte la remediul nostru... Lui Gaythelos ar trebui să-i mulțumiți, nu mie. Făcu un semn din cap spre soțul ei. El a știut care este puterea apiumului¹.

Osarseph se întoarse și se înclină în fața bărbatului.

– Vii cu noi? întrebă.

Apoi flutură un braț spre fluviu. Pe malul opus, luminile a o mie de focuri de tabără punctau orizontul.

– Nu, spuse Meritaten. O să ne încredințăm soarta mării.

Bătrânul dădu din cap, apoi îngenunche în fața ei.

– Eu și fratele meu o să păstrăm faptele voastre în inimile noastre. Fie ca tu să trăiești în pace atât cât o să strălucească stelele pe cer.

– Și voi, Osarseph. Rămas-bun.

Cei doi bărbați urcară pe o plută mică, se împinseră în largul fluviului întunecat și vâsliră spre malul opus.

– Poate că ar trebui să ne alăturăm lor? șopti ea.

– Deșertul nu aduce altceva decât greutate, dragostea mea, spuse Gaythelos. Pe noi ne așteaptă pământuri mai primitive. Nu trebuie să mai zăbovim.

Înaintară împreună de-a lungul țărmului, îndepărtându-se de vasele andocate în debarcaderul orașului și continuându-și drumul spre trei bărci ascunse în stufărișul din aval. Pe măsură ce se apropiau de acesta, fură întâmpinați de santinele înarmate, care îi conduseră mai apoi la bordul uneia dintre bărci.

Meritaten și Gaythelos se așezară pe o bancă aflată sub catargul solitar, în timp ce barca fu eliberată din locul în care acostase.

¹ Gen de plante înfloritoare care cuprinde peste douăzeci de specii, printre care și telina, cunoscută încă din Antichitate (n.red.)

Membrii echipajului începură să vâslească și se îndepărtară de mal, urmând celelalte două vase până în mijlocul Nilului.

Meritaten aruncă o privire neliniștită prin barcă. Avea mai puțin de treizeci de metri lungime și punte deschisă, cu pupa și prora alungite. Oale și coșuri pline cu provizii împânzeau puntea. Ambarcațiunea era plină ochi de soldați, majoritatea vâslind cu rame scurte. Celelalte două nave, foste corăbii comerciale care traversaseră Mediterana de multe ori, erau la fel de lăsate în apă.

Pânzele principale pătrate erau parțial ridicare și erau mișcate înainte și înapoi pentru manevră, în timp ce bărcile navigau spre nord, propulsate de curenți. Lămpi mici cu ulei stăteau atârinate la prora, aruncând o lumină difuză peste apele întunecate din față. Lăsând orașul Memphis în urmă, bărcile înaintau în liniște, cu excepția loviturilor ușoare ale apei pe carene și a sunetului făcut de vâslele scufundate în fluviu.

La vreo douăzeci de kilometri în aval, murmure începură să sursure printre bărci. În față se ivise un șir de felinare. Un vas era ancorat în mijlocul fluviului.

Meritaten se uită cu ochii pe jumătate deschiși la barja iluminată. Frânghiile erau întinse de-o parte și de alta a fiecărui țarm, ambarcațiunea servind ca feribot pe timp de zi, în vreme ce noaptea servea ca oficiu vamal pentru vasele de negustori. Dar strigătele de alarmă auzite de pe barjă dezvăluiră că era pregătită pentru mai mult decât îndatoriri fiscale în această noapte.

– Stingeți felinarul! strigă căpitanul bărcii lui Meritaten, un bărbat arțăgos, cu capul perfect ras, și se uită spre celelalte bărci.

Prea târziu. Toate trei fuseseră văzute. O echipă de arcași adunați pe barjă lansă un potop de săgeți.

Gaythelos o împinse pe Meritaten pe punte. Un om din echipaj urlă și se apucă de gât, unde nimerise o săgeată.

– Stați jos!

În timp ce două gărzi stăteau de veghe alături, Gaythelos târî un sac de cereale peste punte și își acoperi soția cu el.

Sub sac nu putea decât să asculte bătălia. Cele trei bărci reveniră spre țarmul îndepărtat, punând cât mai multă distanță între ele și

barjă. Prima barcă se apropie de una dintre frânghiile barjei, iar oamenii cu săbii se aplecară peste prora ca să le taie. Mai mulți dintre ei fură doborâți de arcași, alții rețezară bariera.

Cele trei bărci își continuară drumul în aval, dar barja lăsă la apă un mic vas de vânătoare, plin de războinici și de arcași. Coborând vâslele în apă, ambarcațiunea de urmărire ajunse din urmă cel mai apropiat vas comercial, cel care îi transporta pe Meritaten și Gaythelos. Scurtă rapid distanța și trase alături. Războinicii săi năvăliră peste bord, așteptându-se să întâlnească puțină rezistență.

Gaythelos și contingentul armat ieșiră din umbră, mânuind sulite și lovindu-și atacatorii cu săbii de bronz. Luptele corp la corp izbucniră pe punte, în timp ce fiecare membru al echipajului încercă să respingă invadatorii. Arcașii de pe nava atacatoare lansară săgeți spre scena încăierării, ucigând războinici de-o parte și de alta. Corpurile celor morți se rostogoliră în Nil. Bătălia se dezlănțui pretutindeni până când păru că atacatorii câștigau supremația. Simțind înfrângerea, Meritaten se ridică din ascunzătoare și apucă sabia unui războinic mort.

– Pentru victorie! imploră ea, înfigând lama într-unul dintre invadatorii atacatori.

Apărătorii se mobilizară la vederea imaginii. Năpustindu-se asupra atacatorilor, îi împinseră spre pupă, ucigându-i fără milă. Urmă barca de atac. Spadasinii mânioși ai prințesei săriră pe vas și masacrară ultimii arcași, apoi împinseră barca să plutească în depărtare cu încărcătura ei de morți.

Meritaten se îndreptă spre babord în căutarea soțului ei. Puntea era plină de sânge, bărbați morți și răniți zăceau peste tot. Apărui Gaythelos, ținând în mână un pumnal pătat de sânge. Ea își înfășură brațele în jurul lui.

– Suntem în siguranță acum, spuse el. Ne-ai condus spre victorie, adăugă și se întoarse spre căpitan, care stătea la cârmă, cu o săgeată ieșindu-i din umăr. Nu-i așa?

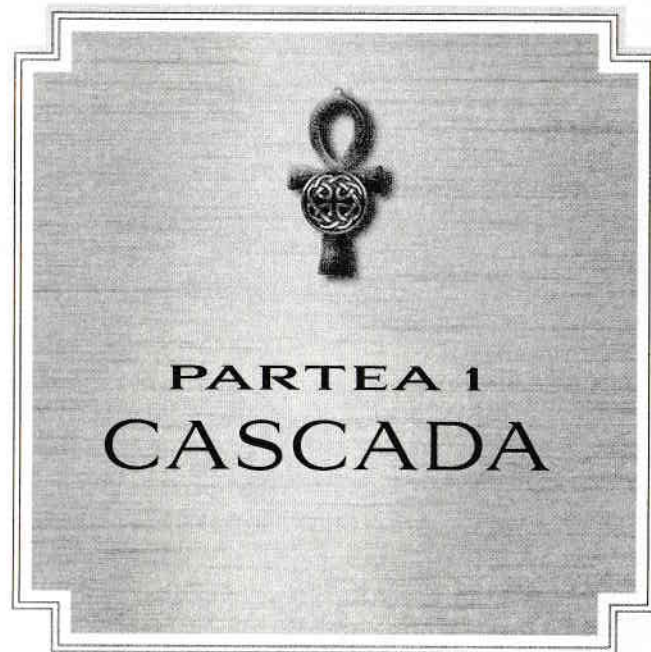
Omul încuviință din cap.

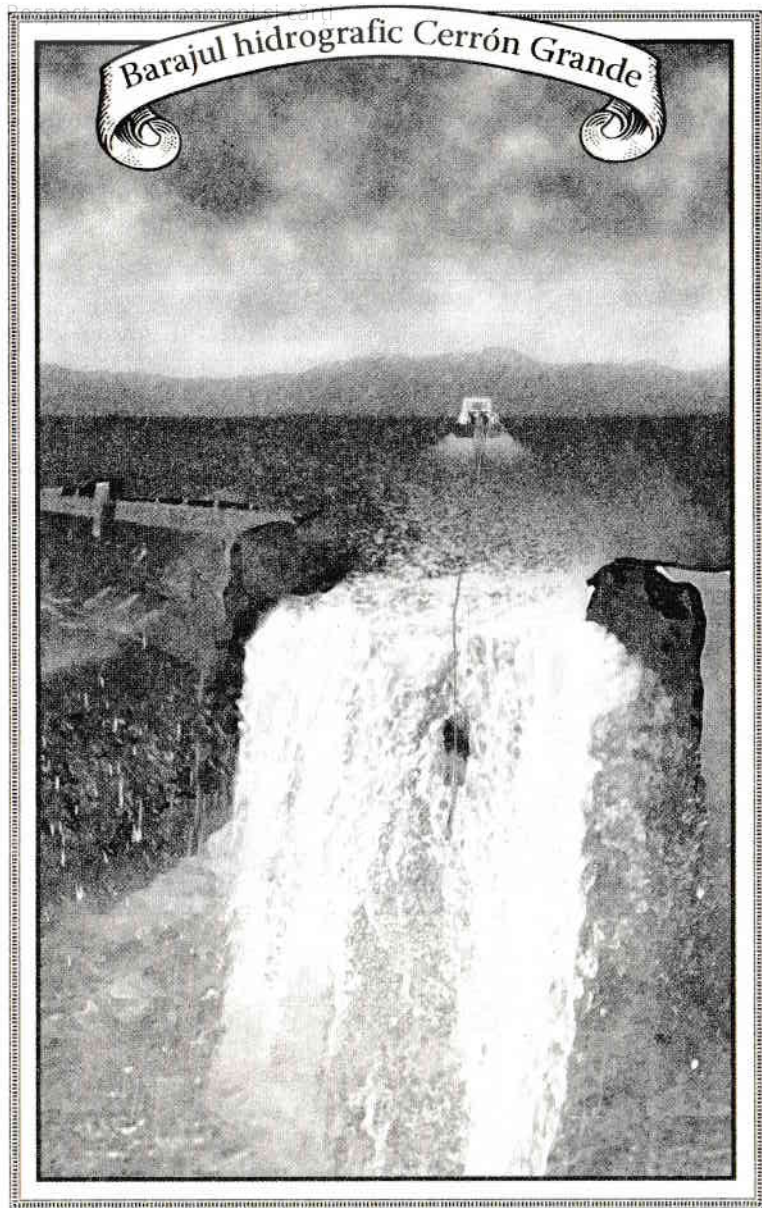
Resp. Nu o să mai fie alte obstacole. Suntem aproape de Deltă... și avem mai multe căi spre mare. Până dimineața, Egiptul va fi rămas demult în urma noastră.

Armada navigă toată noaptea, înaintând pe unul dintre brațele estice ale Deltei Nilului, mărginit de câmpuri de orz copt. Marea Mediterană se ivi la orizont, iar cele trei corăbii alunecară în largul turcoaz. Se ținură la distanță de un șir de vase comerciale din Levant, în timp ce soarele strălucea pe cerul dimineții.

Meritaten rămase lângă Gaythelos, în vreme ce țărnelor egiptean se pierdea în spatele lor. Apucă strâns gentuța din piele de capră pe care o ținea la piept, gândindu-se la viitorul ei. Chiar dacă salvase un număr incalculabil de vieți, sacrificase și tot ceea ce îi era drag.

Ridicându-se în picioare, se apropie de prora navei cu sentimentul proaspăt al unui nou destin. Cu fața îndreptată spre orizontul aflat dincolo de marea deschisă, privi spre lumea necunoscută care o chema.

1

Mai 2020
COPAPAYO, EL SALVADOR

Elise Aguilar privi încruntată procesiunea funerară care mășlăuia prin piața prăfuită a satului. Cei patru bărbați care purtau lințoliul păseau cu fețe plecate, în timp ce țineau în echilibru pe umeri sicriul alb al unui copil. Un buchet mic de orhidee galbene fusese așezat pe capac, acoperind imaginea pictată de mână a unei mingi de fotbal.

Urma familia copilului mort, plângând fără reținere, în ciuda cuvintelor de alinare pe care le rosteau orașenii.

Elise urmări grupul până când dispăru pe după un colț cu frunziș des. Micul cimitir al orașului se întindea pe un delușor aflat chiar după colț.

Ignoră un Jeep negru care depăși cortegiul funerar, în timp ce ea se întoarse și o luă pe o alee bătătorită în direcția opusă. Trecu pe lângă câteva clădiri văruiute în alb și cu acoperișuri joase, care îi adăposteau pe cei treizeci de locuitori ai satului. Aleea cobora ușor în vale și dădea spre priveliștea amplă a unui lac albastru și strălucitor.

Cerrón Grande era un lac de acumulare, cel mai mare din El Salvador, construit ca să furnizeze energie hidroelectrică pentru întreaga regiune. Sute de familii fuseseră relocate atunci când bazinul fluviului Lempa fusese inundat în 1976, unele dintre ele în satul Copapayo, construit în mare grabă. Elise aruncă o privire spre lac. Un pescar într-o canoe și o mică barcă de lucrări trecură agale pe calea navigabilă. În dreapta, o barieră din beton cenușiu marca partea superioară a barajului Cerrón Grande, care crease lacul.

Elise coborî pe cărare până aproape de malul apei. Se opri și își șterse fruntea sub o boltă făcută din rădăcinile noduroase ale copacilor și acoperită cu frunze de palmier. Vreo șase corturi roșii erau dispuse într-un semicerc, orientate spre interiorul umbrat. De-o parte și de alta se întindeau terenuri agricole, pline cu rânduri de coceni de porumb verzi.

Sub marchiza vegetală, oamenii de știință cu care era colegă la Agenția pentru Dezvoltare Internațională a Statelor Unite erau așezați la mesele de lucru improvizate, făcând experimente sau analize computerizate. În acel climat fierbinte, membrii grupului purtau pantaloni scurți și tricouri.

Un bărbat înalt și subțire, cu ochelari groși și barbă zbârlită, ridică privirea dintr-un microscop.

– Ce-i cu fața asta lungă? întrebă el cu un accent puternic de Boston.

– A fost înmormântare azi în sat. Tocmai ce a trecut cortegiul.

– Pentru băiețel?

Elise dădu afirmativ din cap.

– Foarte trist. Rondi mi-a spus că era un băiat bolnav din sat la clinica Suchitoto. Nu mi-am dat seama că este grav.

Strigă spre un adolescent care era de prin locurile acelea și care sorta tulpini de porumb dintr-un coș.

– Rondi, ce s-a întâmplat cu băiețelul?

Adolescentul se apropie grăbit de oamenii de știință.

– A fost *enfermo* pentru o scurtă vreme. A venit un doctor și l-a dus la spital săptămâna trecută, dar n-au mai putut să-l ajute.

– Care a fost diagnosticul? întrebă Elise.

Rondi ridică din umeri.

– *Un misterio*. Medicii nu ne spun. La fel ca toți ceilalți.

– Care ceilalți?

– Trei alți copii din sat au murit în ultimele luni. În același fel. Au devenit *enfermo* și a fost prea târziu ca medicii să-i ajute.

Elise se uită la colegul ei.

– Phil, crezi că ar putea fi implicate culturile care furnizează hrana?

Arătă spre coșul cu porumb din care tot sortase Rondi.

– Din cauza cerealelor modificate genetic pe care le-am oferit fermierilor de aici anul trecut? Phil scutură din cap. Nicio șansă. Solul ăsta este conceput doar ca să reziste la secetă și a fost folosit în condiții de siguranță în lumea întreagă.

Elise încuviință din cap.

– Este doar sfâșietor să vezi copii care se îmbolnăvesc.

Phil ridică din umeri.

– Noi suntem agronomi, Elise, nu doctori. Aruncă o privire spre câmpul de porumb înfloritor. Iar mâine trebuie să ne strângem lucrurile și să ne mutăm la vreo cincisprezece kilometri mai în nord.

Văzu dezamăgirea din ochii Elisei.

– Bine, poate avem cum să facem mai mult. O să-i trimit un e-mail directorului nostru general și o să o rog să trimită o cerere la Organizația Mondială a Sănătății. Au o reprezentanță permanentă în El Salvador. Sunt sigur că pot să trimită pe cineva care să investească.

– Mulțumesc. Oamenii de aici merită să știe ce le provoacă boala.

Phil dădu afirmativ din cap.

– Între timp, am nevoie ca tu și Rondi să evaluați randamentele Parcelei 17.

Arătă spre o diagramă formată de câmpurile din împrejurimile satului. Parcela 17 era un câmp îngust, aproape de lac.

– *Si*, știu care este, spuse Rondi.

Tânărul apucă un sac de pânză și îl aruncă peste umăr.

Elise îl urmă de-a lungul unei poteci care traversa un lan de porumb alăturat. În timp ce înaintau, ea continuă să se gândească la cortegiul funerar și la micul sicriu alb.

– Rondi, au mai fost copii bolnavi și în celelalte sate?

Băiatul dădu afirmativ din cap.

– Un văr de-al meu pe nume Francisco. A murit cu puțin timp în urmă. Locuia în San Luis del Carmen, de cealaltă parte a lacului.

– Câți ani avea?

– Patru, cred.

– Nu-mi amintesc de satul ăsta. Le-am furnizat semințe fermierilor de acolo?

– Nu, ei avut dintotdeauna recolte puternice. Dar i-am văzut pe *cientificos* acolo săptămâna trecută.

– Ce oameni de știință? Înnebă Elise. Echipa noastră a ajuns la Cerrón Grande abia acum patru zile.

– Nu cred că erau americani. Nimeni nu părea să știe de unde sunt.

– Ce voiau?

O altă ridicare din umeri.

– Au întrebat de *niños* și au luat niște probe de mâncare și apă.

Rondi se opri în dreptul unui marcaj de plastic fixat în pământ, pe care era trecut numărul 17.

– Asta este parcela noastră.

Elise scoase un mosor cu sfoară galbenă din sacul lui Rondi și înaintă vreo câțiva metri în câmpul de porumb. Desfășură sfoara pe pământ, formând un pătrat în jurul unui pâlci de tulpini. Cu ajutorul lui Rondi, examinează fiecare cocean din zona îngrădită, înregistrând numărul de muguri și de știuleți care se formau pe fiecare în parte. Notă cifrele pe un clipboard, apoi mută sfoara la câțiva metri distanță și repetă procedura. La întoarcerea în tabără va calcula randamentul estimat pentru tot câmpul.

– Să ne întoarcem în tabăra de lângă lac, sugerează Rondi, odată ce finalizăm măsurătorile.

O conduse pe Elise afară din lanul de porumb. Ieșiră pe o faleză joasă, cu vedere spre lacul de acumulare. La mai puțin de un kilometru în dreapta se afla peretele de opt sute de metri, din beton, al barajului Cerrón Grande. Se întoarseră în direcția opusă și urmară linia țărmlui spre tabără.

Lângă poteca spre sat, Elise se opri să admire o mică moară de vânt din aluminiu de pe un bloc de beton aflat la marginea apei. O morișcă cu opt aripi se învârtea în briza ușoară, iar apa se revărsa sub baza structurii.

– Nu-mi amintesc ca moara asta să fi fost aici anul trecut.

– Fântâna din sat scăzuse tare, așa că guvernul ne-a oferit-o. Acum putem să luăm apă din lac. Domnul Phillip ne-a ajutat să o instalăm anul trecut, după ce ai plecat tu.

– Apa este folosită pentru irigarea câmpurilor?

– Sî, și pentru sat. Primește apă printr-o conductă care vine direct din lac. O putem direcționa spre holde sau spre o cisternă cu filtru care poate să pompeze apa în sat.

Elise se uită lung la moara de vânt, apoi se întoarse spre Rondi.

– Ai o barcă, nu-i așa?

– Este legată chiar după colț.

– Poți să mă scoți în lac? Aș vrea să iau niște probe de apă din apropierea gurii conductei.

– Mă duc să iau barca și mă întorc imediat.

Elise alergă până în tabără, lăsă rucsacul și foile cu cifrele care indicau randamentul producției. Apoi luă un săculeț cu vreo șase eprubete fixate în buzunare cu arici. Se întoarse la țarm și așteptă până ce Rondi se apropie într-o bărcuță de aluminiu.

– Îmi pare rău, zise Rondi zâmbind cu gura până la urechi. Motorul câteodată n-are chef să pornească.

Ambarcațiunea îndoită și oxidată era alimentată de un motor exterior de șase cai-putere, care era mai bătrân decât Rondi și scotea fum chiar fără să funcționeze. Elise aruncă săculețul pe o bancă, împinse bărcuța de la țarm și sări la bord. Rondi conduse barca la apă mai adâncă cu spatele, apoi întoarse și o porni în larg. Parcurseră